

а всичкитѣ жени сж сладки като захарь, червени като мглина и весели като старата Стефанова жена, която още живѣше, пиеше си ракийка и вино, а като се попанийваше отиваше да си поиграе хорце. Стариятъ Стефанъ и жена му непрестанно единъ на другъ си гозоряха: дѣто село тамъ и обичай.

Синоветѣ — вече старци, и дѣщеритѣ — баби, внуцитѣ и внучитѣ не сж вече момци и дѣвойки, а сж млади булки и чорбаджии; тѣхнитѣ пѣкъ правнуци и правнучки сж здрави момци и дѣвойки; да ти е драго да глѣдашъ тритѣ правнучки: хубавички, миловидни като сѣрни, златокоси съ тъмни очи, не сж малки нито високи, а сръденъ ръстъ, при това такива похватни, такива весели, такива кротки, като че ли сж млади сѣрнета. Охъ, какви сж красни дѣвойки!

Едната се зове Ганка; може би тя си има мило либе, а може и да си нѣма; но тя въздиша за хайдутинъ киседжия, прѣдъ когото треперятъ и царския бирникъ, и царската пощ. и всѣкий кеѣванъ. Той сѣе злато, подарява коприни и елмази; днесъ той съ княжатъ или съ ятагашъ коли и сѣче своитѣ безъ милосердие — приятел ли е, неприятел ли е, единовѣрецъ ли е, друговѣрецъ ли е, нему е все едно — само да коли, да убива, да умъртвява; а на другий день сутринята той пѣе псалми или въ мюсюлманското теке извършва молитвата на намаза. Той ѣде отъ една миска съ бейоветѣ, побратимява се и се расхожда по панциря съ чорбаджиятъ; заштетата и кърсърдаритѣ му слугуватъ, защото той плаща; а у когото дрѣнчатъ пари, у него има и слуги. Той е страшенъ и всички се страхуватъ отъ неговото име. Самийтъ Мюгесарифъ-паша, даже Вали-паша, не искатъ да го държатъ въ своитѣ ржци и желаятъ той да бѣга въ горитѣ и лѣсоветѣ; лека да се расирая тамъ съ пѣтниците — така ще бѣде по-добръ. За такъвъ хайдутинъ — юнакъ мечтаеше Ганка; видѣла ли го е тя на-снѣ, знаела ли го е, за това знае сама тя. Ганка е Ева, а хайдутинътъ — змѣйгъ съ ябълката. Охъ, желае си тя хайдутинъ, но желае си юнакъ хайдутинъ.